

Csontos Márta

Bennem vagyok boldog

*Mit bánom én, hogy a modernek
vagy a törvény mit követelnek,
bent maga ura, aki rab volt odakint.*
(Szabó Lőrinc)

Bennem nincs semmi, ami tilos,
bennem győz a tiszta én-dicséret,
nem látom a magas börtönfalat,
nem zavar bennem az egyedüllét,
sötétben is megtalálom az utat.

Bent csak magamat hallgatom,
nem érdekel a kinti zűrzavar,
szeretem, hogy rab vagyok kicsit,
egy kicsit hóhér és cellatárs, mindig
magamból hívok játszani valakit.

Magamban távol vagyok a többitől,
ön-mámoromban semmi sem fáj,
nem kell a kényszertől undorodni.
A Nagy Számonkérő majd melegen fogad,
meglátja, mi bennem éteri és isteni.

CSONTOS MÁRTIA (1951) tanár, költő, irodalomtörténész. PhD-fokozatát a PPKE BTK Irodalomtudományi Doktoriskolájában szerezte 2019-ben. Legutóbbi kötetei: *Látószögek* (Kráter, 2018), „Zászló a szélben”. *Transzcendencia és küldetésstudat Reményik Sándor költészetében* (Hungarovox, 2020).

Játék a szimbólumokkal

Az ősi álmodás-történet
üres sivatagba rejtette
a mindent látó szemet,
csak a szent madár fürdött
a sárga porban, s mikor
átrepült vörös szárnyaival
a végtelen forróságon,
a lobogó napkorongban
lecsendesítette a tüzet.

Én meg ott rekedtem
a kezek barlangjában,
valahol Patagóniában, egy
térképről lecsúszott álom-
világban, a hegyek megtört
geometriájában – ott állítottam
fel az oltárt, ott fentem meg
a kést a sziklafalon, bemutattam
az égő áldozatot, s néztem, hogy
göngyölik ki szirmaikat a megnőtt
fényben nyújtózó rézvirágok.

Most már szabadfoglalkozású
életművész vagyok, nem zavar
a villámember s a görög szfinx
találós kérdése – magam is
szimbólum akarok lenni, nyomot
akarok hagyni a vadászkezek
és a sólyomkarmok között,
helyettesíteni akarom az oltalmazó
amulettet a feldúlt Éden romjain.

Közben a piszkosszürke idő
egyfolytában követ, zavaros a menekülési
útvonat, a meggyengült szerencse
ott zihál mellemen. Már csak egy
végső erőfeszítés kellene, hogy ott
maradhassak az emléklistán fájdalom-
mentesen, égre szegezetten.